

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

VI

All that year the animals worked like slaves. But they were happy in their work; they grudged no effort or sacrifice, well aware that everything that they did was for the benefit of themselves and those of their kind who would come after them, and not for a pack of idle, thieving human beings.

ตลอดทั้งปีนั้นพวกสัตว์ทำงานกันประจวบเหมาะ แต่พวกเขาก็สบายใจกับการทำงาน ไม่มีงานหรือการเสียสละใดที่พวกเขาจะไม่เต็มใจทำ เพราะต่างก็รู้ว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้น ก็เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเองและลูกหลานที่จะเกิดตามมา ไม่ใช่เป็นการทำเพื่อพวกมนุษย์เกียจคร้านที่ฉกฉวยผลงานของเขาไปเช่นเมื่อก่อนนี้

Throughout the spring and summer they worked a sixty-hour week, and in August Napoleon announced that there would be work on Sunday afternoons as well. This work was strictly voluntary, but any animal who absented himself from it would have his rations reduced by half. Even so, it was found necessary to leave certain tasks undone. The harvest was a little less successful than in the previous year, and two fields which should have been sown with roots in the early summer were not sown because the ploughing had not been completed early enough. It was possible to foresee that the coming winter would be a hard one.

ตลอดฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อน พวกเขาทำงานกันสัปดาห์ละหกสิบชั่วโมง และในเดือนสิงหาคม นโปเลียนก็ประกาศว่า จะต้องทำงานกันในช่วงบ่ายวันอาทิตย์ด้วย งานที่เพิ่มขึ้นมานี้ขึ้นอยู่กับความสมัครใจล้วนๆ แต่ว่า ผู้ใดก็ตามหากไม่มาทำ ก็จะถูกลดส่วนอาหารลงครึ่งหนึ่ง แม้เพิ่มชั่วโมงการทำงานแล้ว ก็ยังพบว่ามีความจำเป็นที่จะต้องทิ้งงานที่เคยทำบางอย่าง การเก็บเกี่ยวในปีนี้ประสบความสำเร็จน้อยกว่าปีที่แล้ว และทุ่งสองแห่งที่ควรจะลงหน่อเพาะปลูกให้ทันต้นฤดูร้อนก็ไม่ได้ทำ เนื่องจากการไถพรวนดินเสร็จไม่ทันเวลา มีความเป็นไปได้ที่จะทำนายว่า จะเกิดความอดอยากขาดแคลนในฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึง

The windmill presented unexpected difficulties. There was a good quarry of limestone on the farm, and plenty of sand and cement had been found in one of the outhouses, so that all the materials for building were at hand. But the problem the animals could not at first solve was how to break up the stone into pieces of suitable size. There seemed no way of doing this except with picks and crowbars, which no animal could use, because no animal could stand on his hind legs. Only after weeks of vain effort did the right idea occur to somebody—namely, to utilise the force of gravity. Huge boulders, far too big to be used as they were, were lying all over the bed of the quarry. The animals lashed ropes round these, and then all together, cows, horses, sheep, any animal that could lay hold of the rope—even the pigs sometimes joined in at critical moments—they dragged them with desperate slowness up the slope to the top of the quarry, where they were toppled over the edge, to shatter to pieces below. Transporting the stone when it was once broken was comparatively simple. The horses carried it off in cart-loads, the sheep dragged single blocks, even Muriel and Benjamin yoked themselves into an old governess-cart and did their share. By late summer a sufficient store of stone had accumulated, and then the building began, under the superintendence of the pigs.

การสร้างโรงสีมีความยุ่งยากที่คาดไม่ถึงมากมาย มีแหล่งหินที่ติดอยู่ในฟาร์ม และยังพบทรายและซีเมนต์มากมายในโรงเรือนหลังหนึ่ง ดังนั้นวัสดุสำหรับก่อสร้างจึงมีพร้อมอยู่แล้ว แต่ว่าปัญหาที่พวกสัตว์แก้ไม่ตกในเบื้องต้นก็คือ จะแกะหินให้เป็นชิ้นเล็กๆ ในขนาดที่เหมาะสมได้อย่างไร ดูเหมือนว่าจะไม่มีวิธีอื่นนอกจากใช้เครื่องขุดเจาะและชะแลง ซึ่งไม่มีสัตว์ใใใช้ได้ เพราะไม่สามารถยืนด้วยขาหลัง หลังจากพยายามอย่างไร้ผลอยู่หลายสัปดาห์ สัตว์บางตัวก็เกิดความคิดขึ้นคือใช้ประโยชน์ของแรงโน้มถ่วงของโลกมาช่วย บรรดาหินก้อนใหญ่ๆ ซึ่งไม่สามารถจะนำไปใช้ได้ ในสภาพเดิม นอนรออยู่มากมายในพื้นที่ พวกสัตว์ผูกเชือกมัดหินแต่ละก้อน จากนั้นสัตว์ทั้งหมดไม่ว่าวัว ม้า แกะ สัตว์ตัวใดก็ตามที่สามารถจะยึดเชือกได้ ก็ช่วยกันลากหินอย่างยากลำบากขึ้นทางลาดชันมายังปากบ่อหิน แล้วดันข้ามขอบบ่อให้ตกลงไปแตกเป็นชิ้นเล็กๆ ซึ่งในบางครั้ง พวกหมูก็เข้าร่วมงานนี้ในจังหวะที่สำคัญๆ การขนย้ายหินที่แตกแล้วนี้ง่ายดายกว่ามาก พวกม้าขนย้ายหินเหล่านี้ไปโดยลากเกวียนบรรทุก พวกแกะลากไปที่ละก้อน แม้กระทั่งมิวเรียลกับเบนจามินก็เทียมตัวเองเข้ากับรถลากเล็กๆ กันแก้ว และช่วยทำงานในส่วนที่ทำได้ ถึงปลายฤดูร้อนจึงมีหินรวมสะสมไว้มากพอ จากนั้นการก่อสร้างจึงเริ่มขึ้น ภายใต้การควบคุมของพวกหมูๆ

But it was a slow, laborious process. Frequently it took a whole day of exhausting effort to drag a single boulder to the top of the quarry, and sometimes when it was pushed over the edge it failed to break. Nothing could have been achieved without Boxer, whose strength seemed equal to that of all the rest of the animals put together. When the boulder began to slip and the animals cried out in despair at finding themselves dragged down the hill, it was always Boxer who

strained himself against the rope and brought the boulder to a stop. To see him toiling up the slope inch by inch, his breath coming fast, the tips of his hoofs clawing at the ground, and his great sides matted with sweat, filled everyone with admiration. Clover warned him sometimes to be careful not to overstrain himself, but Boxer would never listen to her. His two slogans, "I will work harder" and "Napoleon is always right," seemed to him a sufficient answer to all problems. He had made arrangements with the cockerel to call him three-quarters of an hour earlier in the mornings instead of half an hour. And in his spare moments, of which there were not many nowadays, he would go alone to the quarry, collect a load of broken stone, and drag it down to the site of the windmill unassisted.

แต่ว่างานสร้างเป็นไปอย่างเชื่องช้าและสิ้นเปลืองแรงงานอย่างยิ่ง บ่อยครั้งที่ต้องเสียเวลาอันเหน็ดเหนื่อยไปทั้งวัน กับการลากหินเพียงก้อนเดียวไปให้ถึงปากบ่อ และบางครั้งเมื่อต้นข้ามขอบบ่อให้ร่วงลงไปแล้ว หินกลับไม่ยอมแตกเป็นก้อนเล็ก ไม่มีงานใดสำเร็จได้หากปราศจากบ็อกเซอร์ ผู้ซึ่งมีพลังกำลังมากพอๆ กับสัตว์ที่เหลือทุกตัวรวมกันทีเดียว เมื่อหินพลัดลั่นลงเนิน และสัตว์อื่นๆ พากันร้องด้วยความสิ้นหวังเมื่อพบว่าตัวเองถูกลากลงจากเนินไปด้วย ก็มักจะเป็นบ็อกเซอร์ ที่เข้ารี้งเชือก แล้วดึงหินใหญ่ให้หยุดไหล ภาพของเขาที่ค่อยๆ ก้าวขึ้นทางชันทีละนิ้วๆ ลมหายใจเร็ว ปลายทิวทำจิกพื้นแน่น และลำตัวมึนหมำซุ่มโซกไปด้วยเหงื่อ ทำให้สัตว์ทุกตัวรู้สึกชื่นชม บางครั้งโคลเวอร์ก็เตือนเขาไม่ให้ทำงานเกินกำลัง แต่ว่าบ็อกเซอร์ไม่เคยฟัง คติประจำใจสองข้อของเขาที่ว่า "ฉันจะทำงานให้หนักขึ้น" กับ "นโปเลียนทำถูกเสมอ" จะเป็นคำตอบที่เพียงพอของทุกปัญหาสำหรับเขาแล้ว เขาตกลงกับเจ้าไก่หนุ่มให้ปลุกเขาก่อนสัตว์อื่นๆ เพิ่มจากครึ่งชั่วโมง เป็นสี่สิบห้านาที เวลาที่ว่างจากงาน ซึ่งทุกวันนี้ก็มีไม่มากนัก เขาจะไปที่บ่อหินตามลำพัง เพื่อเก็บหินที่แตกแล้ว และลากมายังสถานที่ก่อสร้าง โดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ

The animals were not badly off throughout that summer, in spite of the hardness of their work. If they had no more food than they had had in Jones's day, at least they did not have less. The advantage of only having to feed themselves, and not having to support five extravagant human beings as well, was so great that it would have taken a lot of failures to outweigh it. And in many ways the animal method of doing things was more efficient and saved labour. Such jobs as weeding, for instance, could be done with a thoroughness impossible to human beings. And again, since no animal now stole, it was unnecessary to fence off pasture from arable land, which saved a lot of labour on the upkeep of hedges and gates. Nevertheless, as the summer wore on, various unforeseen shortages began to make themselves felt. There was need of paraffin oil, nails, string, dog biscuits, and iron for the horses' shoes, none of which could be produced on the farm. Later there would also be need for seeds and artificial manures, besides various tools and, finally, the machinery for the windmill. How these were to be procured, no one was able to imagine.

ถึงแม้ว่างานจะหนัก แต่ว่าตลอดฤดูร้อนนั้นพวกสัตว์ก็มิได้ยากลำบากเท่าใดนัก แม้ได้รับอาหารไม่มากไปกว่าสมัยที่นายโจนส์ยังควบคุมอยู่ แต่อย่างน้อยก็มิได้รับน้อยกว่า การที่แค่ต้องทำงานเลี้ยงปากท้องของตัวเอง ไม่ต้องเลี้ยงคนหมู่มามเพิ่มอีกห้าคนนั้น เป็นข้อได้เปรียบมหาศาล ซึ่งคงไม่ง่ายที่จะทำได้เปรียบนี้ให้สมดุลได้ และวิธีทำงานของพวกสัตว์ในหลายๆ ทาง ก็มีประสิทธิภาพกว่า และยังประหยัดแรงงานอีกด้วย อย่างเช่นงานกำจัดวัชพืช พวกสัตว์ทำได้อย่างทั่วถึงหมดจด ซึ่งมนุษย์ไม่อาจทำได้ นอกจากนี้ เมื่อไม่มีสัตว์ใดเป็นขโมยเหมือนมนุษย์ จึงไม่จำเป็นต้องทำรั้วกันพื้นที่เพาะปลูก ทำให้ประหยัดแรงงานซ่อมสร้างบำรุงรั้วและประตูได้มาก อย่งไรก็ตาม เมื่อฤดูร้อนผ่านไป การขาดแคลนที่ไม่ได้ถูกคาดการณ์ไว้ก่อนก็เริ่มปรากฏให้เห็นที่รู้ มีความจำเป็นต้องใช้น้ำมันพาราฟิน ตะปู เชือก ขนบึงกรอบสำหรับสุนัข และเหล็กสำหรับทำเกือกม้า ซึ่งไม่มีสิ่งใดที่กล่าวนี้ทำได้ในฟาร์ม และต่อมา นอกเหนือจากเครื่องมืออีกหลายอย่าง ก็มีสิ่งที่เป็นที่ต้องการเพื่อใช้เพาะปลูกและทำปุ๋ย และท้ายที่สุดก็คือ เครื่องจักรสำหรับสร้างโรงสีลม ไม่มีใครคิดออกว่าจะหาสิ่งเหล่านี้มาได้อย่างไรกัน

One Sunday morning, when the animals assembled to receive their orders, Napoleon announced that he had decided upon a new policy. From now onwards Animal Farm would engage in trade with the neighbouring farms: not, of course, for any commercial purpose, but simply in order to obtain certain materials which were urgently necessary. The needs of the windmill must override everything else, he said. He was therefore making arrangements to sell a stack of hay and part of the current year's wheat crop, and later on, if more money were needed, it would have to be made up by the sale of eggs, for which there was always a market in Willingdon. The hens, said Napoleon, should welcome this sacrifice as their own special contribution towards the building of the windmill.

เช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง เมื่อพวกสัตว์มารวมตัวกันเพื่อรับฟังคำสั่ง นโปเลียนก็ประกาศว่า เขาได้กำหนดนโยบายใหม่ขึ้นข้อหนึ่ง จากนี้ไป แอนิมอลฟาร์ม จะทำการค้ากับฟาร์มอื่นๆ ทั้งนี้ไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้า หากเพื่อให้ได้มาซึ่งวัสดุซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้โดยเร่งด่วน เขากล่าวอีกว่า ความจำเป็นที่เกี่ยวกับโรงสีลม จะต้องมาก่อนเรื่องอื่นๆทั้งหมด ดังนั้นเขาจึงเตรียมการเพื่อขายหญ้าแห้งจำนวนหนึ่งและส่วนหนึ่งของข้าวสาลีที่ผลิตได้ในปีนี้ และต่อไปหากจำเป็นต้องใช้เงินมากขึ้น ก็จะทำได้โดยการขายไข่ไก่ เนื่องจากตลาดในเมืองวิลลิงตันต้องการไข่ไก่เสมอ นโปเลียนกล่าวว่า พวกแม่ไก่ควรจะยินดีเป็นพิเศษต่อการเสียสละที่จะเป็นการเอื้อต่อการก่อสร้างโรงสีมนี้

Once again the animals were conscious of a vague uneasiness. Never to have any dealings with human beings, never to engage in trade, never to make use of money—had not these been among the earliest resolutions passed at that first triumphant Meeting after Jones was expelled? All the animals remembered passing such resolutions: or at least they thought that they remembered it. The four young pigs who had protested when Napoleon abolished the Meetings raised their voices timidly, but they were promptly silenced by a tremendous growling from the dogs. Then, as usual, the sheep broke into “Four legs good, two legs bad!” and the momentary awkwardness was smoothed over.

พวกสัตว์รู้สึกอึดอัดไม่สบายใจอย่างอธิบายไม่ถูก ข้อห้ามไม่ให้มีการติดต่อใดๆ กับมนุษย์ ข้อห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับการค้า ข้อห้ามไม่ให้ใช้เงิน สิ่งเหล่านี้มิใช่เป็นมติแรกๆ ที่ได้ทำกันในการประชุมเมื่อได้รับชัยชนะครั้งแรก หลังจากที่นายโจนส์ถูกขับออกไปหรือสัตว์ทั้งหมดจำได้ว่าเคยได้ลงมติเหล่านี้ หรืออย่างน้อยก็คิดว่าจำได้แบบนั้น หมูหนุ่มสี่ตัวซึ่งเคยประท้วงเมื่อครั้งที่ไปเลียนยกลึกการประชุมเสนอญัตติและลงมติเห็นชอบในเรื่องต่างๆ พวกมันส่งเสียงขึ้นอย่างไม่มั่นใจ แต่ในทันทีทันใดก็ถูกทำให้เงียบด้วยเสียงคำรามดังสนั่นจากพวกสุนัข จากนั้นก็เช่นเคย พวกแกะพากันตะเบ็งเสียงแบะลิ้งร้อง “สี่ขาดี สองขาเลว” แล้วความโกลาหลที่เกิดขึ้นชั่วขณะก็ถูกกลบเกลื่อนไป

Finally Napoleon raised his trotter for silence and announced that he had already made all the arrangements. There would be no need for any of the animals to come in contact with human beings, which would clearly be most undesirable. He intended to take the whole burden upon his own shoulders. A Mr. Whymper, a solicitor living in Willingdon, had agreed to act as intermediary between Animal Farm and the outside world, and would visit the farm every Monday morning to receive his instructions. Napoleon ended his speech with his usual cry of “Long live Animal Farm!” and after the singing of Beasts of England the animals were dismissed.

สุดท้าย นโปเลียนยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นทำให้เกิดความเงียบ และประกาศว่าเขาได้เตรียมการไว้หมดแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่สัตว์ตัวใดจะต้องติดต่อกับมนุษย์ ซึ่งเป็นที่ไม่พึงปรารถนาอย่างที่สุด เขาตั้งใจจะรับภาระทั้งหมดไว้บนบ่าของตนเอง มนุษย์นักกฎหมายที่อาศัยอยู่ในวิลลิงตัน คนหนึ่งชื่อวิมเปอร์ ได้ตกลงจะเป็นคนกลางระหว่างแอนิมอลฟาร์มกับโลกภายนอกและจะไปที่แอนิมอลฟาร์มทุกเช้าวันจันทร์เพื่อประสานงาน นโปเลียนปิดท้ายวาทกรรม ด้วยการเปล่งเสียง “แอนิมอลฟาร์มจงเจริญ” ที่ทำอยู่เป็นประจำ แล้วหลังจากร้องเพลง “เพลงสัตว์แห่งอังกฤษ” พวกสัตว์ก็พากันแยกย้ายไป

Afterwards Squealer made a round of the farm and set the animals' minds at rest. He assured them that the resolution against engaging in trade and using money had never been passed, or even suggested. It was pure imagination, probably traceable in the beginning to lies circulated by Snowball. A few animals still felt faintly doubtful, but Squealer asked them shrewdly, “Are you certain that this is not something that you have dreamed, comrades? Have you any record of such a resolution? Is it written down anywhere?” And since it was certainly true that nothing of the kind existed in writing, the animals were satisfied that they had been mistaken.

หลังจากนั้น สควีลเลอร์ก็ออกไปตระเวนปลอบขวัญแก่พวกสัตว์ทั่วฟาร์ม เขารับรองแก่พวกสัตว์ว่า ไม่เคยมีมติห้ามการค้าขายและการใช้เงิน และไม่มีใครเคยเสนอมตินี้เลยด้วย มันเป็นเพียงจินตนาแท้ๆ หรืออาจจะสับสนย้อนกลับไปทีต้นต่อได้ว่า เป็นคำโกหกที่สโนว์บอลแพร่กระจายออกไปนั่นเอง ยังมีสัตว์บางตัวที่ยังข้องใจอยู่บ้าง แต่สควีลเลอร์ก็ถามพวกเขาอย่างแหลมคมว่า “ท่านแน่ใจหรือสหาย ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่ท่านคิดฝันกันไปเอง ท่านมีบันทึกการลงมติข้อนี้หรือเปล่า มีใครเคยเขียนไว้ที่ไหนบ้างไหม” ในเมื่อเป็นการแน่นอนที่สิ่งนี้ไม่มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร พวกสัตว์จึงปลงใจเชื่อว่าพวกตนหลงเข้าใจผิดกันไปเอง

Every Monday Mr. Whymper visited the farm as had been arranged. He was a sly-looking little man with side whiskers, a solicitor in a very small way of business, but sharp enough to have realised earlier than anyone else that Animal Farm would need a broker and that the commissions would be worth having. The animals watched his coming and going with a kind of dread, and avoided him as much as possible. Nevertheless, the sight of Napoleon, on all fours, delivering orders to Whymper, who stood on two legs, roused their pride and partly reconciled them to the new arrangement. Their relations with the human race were now not quite the same as they had been before. The human beings did not hate Animal Farm any less now that it was prospering; indeed, they hated it more than ever. Every human being held it as an article of faith that the farm would go bankrupt sooner or later, and, above all, that the windmill would be a failure. They would meet in the public-houses and prove to one another by means of diagrams that the windmill was bound to fall down, or that if it did stand up, then that it would never work. And yet, against their will, they had developed a certain respect for the efficiency with which the animals were managing their own affairs. One symptom of this was that they had begun to call Animal Farm by its proper name and ceased to pretend that it was called the Manor Farm. They had also dropped

their championship of Jones, who had given up hope of getting his farm back and gone to live in another part of the county . Except through Whymper, there was as yet no contact between Animal Farm and the outside world, but there were constant rumours that Napoleon was about to enter into a definite business agreement either with Mr. Pilkington of Foxwood or with Mr. Frederick of Pinchfield—but never, it was noticed, with both simultaneously.

ทุกวันจันทร์ นายวิมเปอร์จะมาเยือนที่ฟาร์มตามที่ได้มีการตกลงกันไว้ เขาเป็นชาวร่างเล็กหน้าตาเจ้าเล่ห์ ไร้เคราข้างแก้ม เป็นทนายความที่รับงานธุรกิจเล็กๆ แต่เขาก็แหลมคมพอจะคาดการณ์ได้ก่อนคนอื่นๆ ว่าแอนิมอลฟาร์มจะต้องการนายหน้า และค่าตอบแทนก็จะคุ้มค่าอย่างยิ่ง พวกสัตว์เฝ้ามองการมาและการเคลื่อนไหวของเขาด้วยความหวาดระแวง และหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับเขาเท่าที่จะเป็นไปได้ แม้กระนั้น ภาพของนโปเลียนที่ยืนลีลา สั่งงานนายวิมเปอร์ผู้ยืนสองขา ก็กระตุ้นให้พวกเขาทราบดีใจ และมีส่วนทำให้พวกเขาเริ่มรู้สึกวุ่นวายใจกับการจัดการรูปแบบใหม่นี้ ตอนนี้ความสัมพันธ์ของพวกเขากับมนุษย์ได้เปลี่ยนไปจากที่เคยเป็นในอดีต

ความจริงแล้วตอนนี้มนุษย์ก็ไม่ได้เกลียดแอนิมอลฟาร์มน้อยลงเลย การที่มันยิ่งเจริญรุ่งเรือง พวกมนุษย์ก็ยิ่งเกลียดชังมันยิ่งขึ้น มนุษย์ทุกคนยึดถือบัญญัติแห่งความเชื่อมั่น ว่าฟาร์มของพวกเขาจะพบกับหายนะในไม่ช้า และโรงสีลมก็จะเป็นความล้มเหลวด้วย พวกเขาจะพบกันที่ศาลากลาง แล้วแจ้งเหตุผลต่อกันเป็นข้อๆ ที่จะยืนยันว่า โรงสีลมจะพังครืนลงมา หรือหากตั้งอยู่ได้ ก็จะใช้การไม่ได้ และแม้ต้องฝืนใจตนเอง พวกเขาก็ได้แสดงถึงความชื่นชมที่พวกสัตว์ได้จัดการงานกันเองอย่างมีประสิทธิภาพ การแสดงออกอย่างหนึ่งก็คือ พวกเขาเริ่มเรียกชื่อฟาร์มว่าแอนิมอลฟาร์ม โดย เลิกแกล้งทำเป็นลืมไปเรียกว่าแมนเนอร์ฟาร์มอีก พวกมนุษย์ยังเลิกสนับสนุนนายโจนส์ ผู้ซึ่งยอมแพ้กับความหวังที่ว่าจะได้ฟาร์มกลับคืนมาและย้ายไกลไปอยู่ที่อื่นแล้ว

นอกจากการทำงานผ่านวิมเปอร์ ยังไม่เคยมีการติดต่อระหว่างฟาร์มสัตว์กับโลกภายนอกมาก่อนเลย แต่ก็เริ่มมีข่าวลือเกิดขึ้นเรื่อยๆ ว่า นโปเลียนกำลังจะทำการตกลงร่วมทำธุรกิจบางอย่างกับมนุษย์โดยตรง หากไม่ใช่ นายฟิลคิงตันแห่งฟาร์มฟอกซ์วูด ก็เป็นกับนายเฟรดเดอริกแห่งฟาร์มพินซ์ฟีลด์ คนใดคนหนึ่ง

It was about this time that the pigs suddenly moved into the farmhouse and took up their residence there. Again the animals seemed to remember that a resolution against this had been passed in the early days, and again Squealer was able to convince them that this was not the case. It was absolutely necessary, he said, that the pigs, who were the brains of the farm, should have a quiet place to work in. It was also more suited to the dignity of the Leader (for of late he had taken to speaking of Napoleon under the title of “Leader”) to live in a house than in a mere sty. Nevertheless, some of the animals were disturbed when they heard that the pigs not only took their meals in the kitchen and used the drawing-room as a recreation room, but also slept in the beds. Boxer passed it off as usual with “Napoleon is always right!”, but Clover, who thought she remembered a definite ruling against beds, went to the end of the barn and tried to puzzle out the Seven Commandments which were inscribed there. Finding herself unable to read more than individual letters, she fetched Muriel.

ในเวลานั้น จู๋ ๆ พวกหมูก็ย้ายเข้าไปในตัวบ้านและใช้เป็นที่พักอาศัย พวกสัตว์เหมือนจะจำได้ว่า ก่อนหน้านี้ได้มีการลงมติผ่านบัญญัติห้ามการพักอาศัยในบ้าน แต่สควิลเลอร์ก็สามารถทำให้พวกเขาเชื่อว่า การมีหรือไม่มีมติดังกล่าวก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะต้องถกเถียงกัน เขากล่าวว่า เวลานี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่พวกหมูซึ่งเป็นมันสมองของฟาร์ม จะต้องมีสถานที่ที่เงียบสงบสำหรับทำงาน อีกทั้งยังเป็นการเหมาะสมแก่ศักดิ์ศรีของท่านผู้นำ (ในระยะหลังๆ นี้ เขามักพูดถึงนโปเลียนโดยเรียกว่า “ท่านผู้นำ”) ที่จะพักอาศัยอยู่ในบ้าน มากกว่าการที่จะอยู่ในเล้าหมูโทรมๆ อย่างไรก็ตาม สัตว์บางตัวไม่สบายใจเมื่อได้ยินว่า พวกหมูๆ นั้นไม่เพียงแต่จะกินอาหารในห้องครัว และใช้ห้องรับแขกเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ แต่ยังนอนบนเตียงอีกด้วย บ็อกเซอร์บดขี้ใจหน้ำทิ้งไปตามเคย ด้วยคติประจำใจที่ว่า “นโปเลียนทำถูกเสมอ” แต่โคลเวอร์ซึ่งคิดว่าเธอจำไม่ผิดเรื่องการห้ามนอนเตียง ได้ตรงไปที่ท้ายโรงนา และพยายามอ่านตัวอักษรของบัญญัติเจ็ดประการที่ถูกจารึกไว้ แต่พบว่าตัวเองแค่รู้จักตัวอักษร แต่จำอ่านเป็นคำไม่ได้ เธอจึงไปตามมิวเรียล

“Muriel,” she said, “read me the Fourth Commandment. Does it not say something about never sleeping in a bed?”

With some difficulty Muriel spelt it out.

“It says, No animal shall sleep in a bed with sheets,” she announced finally.

“มิวเรียล” เธอพูด “อ่านบัญญัติข้อที่สี่ให้ฉันฟังทีสิ เขาพูดเรื่องห้ามนอนบนเตียงไม่ใช่หรือ”

ไม่ยากกว่ามิวเรียลจะสะกดผสมแต่ละคำได้

“มันเขียนว่า ห้ามสัตว์นอนบนเตียงที่มีผ้าปู” ในที่สุดมิวเรียลก็พูดออกมา

Curiously enough, Clover had not remembered that the Fourth Commandment mentioned sheets; but as it was there on the wall, it must have done so. And Squealer, who happened to be passing at this moment, attended by two or three dogs, was able to put the whole matter in its proper perspective.

น่าแปลกที่โคลเวอร์จำไม่ได้เลยว่าบัญญัติข้อที่สี่ได้กล่าวถึงผ้าปูที่นอนไว้ด้วย แต่ในมันเมื่อถูกจารึกอยู่บนผนัง มันก็คงได้กล่าวไว้จริงๆ และสควิลเลอร์ซึ่งบังเอิญ

ผ่านมาพอดีโดยมีเจ้าสุนัขสองสามตัวคอยติดตาม ก็สามารถจัดการให้ข้อกังขาทั้งหมดกลับเข้าสู่มุมมองที่สมควร

“You have heard then, comrades,” he said, “that we pigs now sleep in the beds of the farmhouse? And why not? You did not suppose, surely, that there was ever a ruling against beds? A bed merely means a place to sleep in. A pile of straw in a stall is a bed, properly regarded. The rule was against sheets, which are a human invention. We have removed the sheets from the farmhouse beds, and sleep between blankets. And very comfortable beds they are too! But not more comfortable than we need, I can tell you, comrades, with all the brainwork we have to do nowadays. You would not rob us of our repose, would you, comrades? You would not have us too tired to carry out our duties? Surely none of you wishes to see Jones back?”

เขาพูดว่า “สหายคงรู้แล้วว่าพวกหมูเราหลับนอนบนเตียงข้างในบ้าน ก็แล้วทำไมจะไม่ได้ล่ะ พวกท่านคงไม่ได้เข้าใจผิดไปซะใหม่ว่ามีกฎห้ามการนอนบนเตียงในเมื่อเตียงก็เปล่งง่าย ๆ ว่าเป็นที่สำหรับนอน ถ้าจะพูดให้ถูก กองฟางในคอกก็คือเตียงนั่นเอง กฎที่ว่ามันห้ามผ้าปูต่างหาก เพราะว่าผ้าปูเป็นสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ พวกเราได้อุดเอาผ้าปูออกจากทุกเตียงในบ้าน แล้วนอนในระหว่างผ้าห่มแทน และมันก็เป็นเตียงที่สบายมากเหมือนกัน แต่นั่นบอกพวกท่านได้เลย สหาย ว่ามันไม่ได้สบายมากไปกว่าที่เราจำเป็นต้องมี สำหรับการงานใช้สมองที่เราทำอยู่ในทุกวันนี้หรอก ท่านคงไม่อยากจะปลี่ยนการนอนไปจากเราซะใหม่ ท่านคงไม่อยากจะให้เราเห็นัดเหนื่อยจนทำงานไม่ได้ แน่นอนซะใหม่ว่าไม่มีใครในพวกท่าน ที่อยากเห็น โจนส์กลับมา ”

The animals reassured him on this point immediately, and no more was said about the pigs sleeping in the farmhouse beds. And when, some days afterwards, it was announced that from now on the pigs would get up an hour later in the mornings than the other animals, no complaint was made about that either.

พวกสัตว์รีบยืนยันข้อนี้ในทันที และไม่มีการพูดถึงเรื่องพวกหมูนอนบนเตียงในบ้านอีก และหลายวันต่อมาเมื่อมีการประกาศว่า นับจากนี้ไป พวกหมูจะตื่นนอนสายกว่าสัตว์อื่นๆ หนึ่งชั่วโมง ก็ไม่มีใครบ่นว่าอะไรเช่นกัน

By the autumn the animals were tired but happy. They had had a hard year, and after the sale of part of the hay and corn, the stores of food for the winter were none too plentiful, but the windmill compensated for everything. It was almost half built now. After the harvest there was a stretch of clear dry weather, and the animals toiled harder than ever, thinking it well worthwhile to plod to and fro all day with blocks of stone if by doing so they could raise the walls another foot. Boxer would even come out at nights and work for an hour or two on his own by the light of the harvest moon. In their spare moments the animals would walk round and round the half-finished mill, admiring the strength and perpendicularity of its walls and marvelling that they should ever have been able to build anything so imposing. Only old Benjamin refused to grow enthusiastic about the windmill, though, as usual, he would utter nothing beyond the cryptic remark that donkeys live a long time.

เมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วง พวกสัตว์เห็นัดเหนื่อยแต่ก็สุขใจ พวกเขาผ่านปีที่ยากลำบาก และหลังจากที่ขายหญ้าแห้งกับข้าวโพดไปส่วนหนึ่ง อาหารที่จะสะสมไว้สำหรับฤดูหนาวก็เหลืออยู่ไม่มาก แต่ความก้าวหน้าของโรงสีลมก็ได้ชดเชยให้ กับทุกสิ่ง ตอนนี้นั้นสร้างเสร็จไปเกือบครึ่งแล้ว หลังจากการเก็บเกี่ยว มีช่วงเวลาที่อากาศแจ่มใสยาวนาน และพวกสัตว์ก็มุ่งมั่นทำงานก่อสร้างหนักยิ่งกว่าที่เคย คิดว่าเป็นการคุ้มเหนื่อยที่จะเดินไปๆ มาๆ ขนก้อนหินทั้งวัน หากจะสามารถทำให้ผนังทั้งสี่ด้านสูงขึ้นอีกสักหนึ่งฟุต บ็อกเซอร์นั้นถึงกับออกมาทำงานในเวลากลางคืน ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง ตามลำพัง โดยอาศัยแสงจันทร์ของฤดูเก็บเกี่ยว ในยามว่าง พวกสัตว์จะเดินไปรอบๆ โรงสีลมที่สร้างเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ขึ้นชมความแข็งแกร่งและผนังที่ได้ฉากและตั้งตรงพร้อมกับพิศวงที่พวกตนสามารถสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ มีเพียงแต่เบนจามินเท่านั้นที่ไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นกระตือรือร้นกับโรงสีลม และก็เช่นเคยที่เขาไม่พูดอะไร มากไปกว่าประโยคคลุมเครือที่ว่า ลาเป็นสัตว์อายุยืน

November came, with raging south-west winds. Building had to stop because it was now too wet to mix the cement. Finally there came a night when the gale was so violent that the farm buildings rocked on their foundations and several tiles were blown off the roof of the barn. The hens woke up squawking with terror because they had all dreamed simultaneously of hearing a gun go off in the distance. In the morning the animals came out of their stalls to find that the flagstaff had been blown down and an elm tree at the foot of the orchard had been plucked up like a radish. They had just noticed this when a cry of despair broke from every animal's throat. A terrible sight had met their eyes. The windmill was in ruins.

เดือนพฤศจิกายนมาถึง พร้อมกับลมตะวันตกเฉียงใต้ที่โหดร้าย การก่อสร้างต้องหยุดลงเพราะฝนตกจนผสมปูนซีเมนต์ไม่ได้ จนกระทั่งมาถึงคืนหนึ่งที่พายุพัดรุนแรงจนอาคารต่างๆ ในฟาร์มสะเทือนลงไปถึงฐานราก และกระเบื้องมากมายหลุดปลิวออกจากหลังคาโรงนา พวกแม่ไก่ตกใจตื่นขึ้นมาร้องด้วยความหวาดกลัว เพราะฝันพร้อมๆ กันว่าได้ยินเสียงปืนดังอยู่ไกลๆ ในเวลาเช้า พวกสัตว์ออกมาจากคอก

และพบว่า เสาธงได้หักล้มลง และต้นเอลม์ที่ท้ายสวนผลไม้ ก็ถูกถอนรากขึ้นราวกับหัวผักกาดแดงทีเดียว เสียงร้องด้วยความผิดหวังดังออกมาจากลำคอของสัตว์ทุกตัว เมื่อพวกมันสังเกตเห็นแต่ไกลว่า โรงสีลมได้กลายเป็นซากปรักพังไปเสียแล้ว

With one accord they dashed down to the spot. Napoleon, who seldom moved out of a walk, raced ahead of them all. Yes, there it lay, the fruit of all their struggles, levelled to its foundations, the stones they had broken and carried so laboriously scattered all around. Unable at first to speak, they stood gazing mournfully at the litter of fallen stone Napoleon paced to and fro in silence, occasionally snuffing at the ground. His tail had grown rigid and twitched sharply from side to side, a sign in him of intense mental activity. Suddenly he halted as though his mind were made up.

พวกสัตว์พากันวิ่งไปยังจุดก่อสร้างอย่างพร้อมเพรียง นโปเลียนผู้แทบจะไม่เคยเคลื่อนไหวเร็วกว่าการเดิน กลับวิ่งนำหน้าสัตว์ทุกตัว ไซ้แล้ว ผลของการต่อสู้บากบั่นของพวกเขากลับกองราบอยู่ตรงนั้นในระดับเดียวกับฐานราก หินที่เขาทำให้แตกจนได้ขนาด และขนย้ายมาอย่างเหนื่อยยากหล่นกระจัดกระจายอยู่ที่พื้นที่แรกพวกเขาพูดอะไรไม่ออกเลย ได้แต่ยืนจ้องมองกองหินที่กระจายเกลื่อนกลาดด้วยความเศร้าสลดหดหู่ นโปเลียนเดินไปมาอย่างเงียบงัน บางทีก็พ่นลมใส่พื้นทางของเขาแข็งเกร็งและบิดไปมาอย่างรุนแรง บอกถึงการไร้ความคิดอย่างจริงจังทันใดนั้นเขาก็หยุดชะงักในท่าที่เหมือนกับว่าได้คำตอบแล้ว

“Comrades,” he said quietly, “do you know who is responsible for this? Do you know the enemy who has come in the night and overthrown our windmill? SNOWBALL!” he suddenly roared in a voice of thunder. “Snowball has done this thing! In sheer malignity, thinking to set back our plans and avenge himself for his ignominious expulsion, this traitor has crept here under cover of night and destroyed our work of nearly a year. Comrades, here and now I pronounce the death sentence upon Snowball. ‘Animal Hero, Second Class,’ and half a bushel of apples to any animal who brings him to justice. A full bushel to anyone who captures him alive!”

“สหาย” เขาพูดเบาๆ “พวกท่านรู้ไหมว่าใครเป็นคนทำสิ่งนี้ ท่านรู้จักศัตรูที่ลอบเข้ามาในเวลากลางคืนและพังโรงสีของเราไหม มันคือ สโนว์บอล!” เขาคำรามซู่ซันด้วยเสียงดังราวกับฟ้าผ่า “สโนว์บอล ได้ทำสิ่งนี้ จิตใจที่ไขว่เขวร้ายกาจของเขาต้องการจะขัดขวางแผนการของพวกเรา และแก้แค้นที่ตัวเองถูกเนรเทศอย่างน่าอดสู เจ้าหมูทรยศได้คลานเข้ามาในเวลากลางคืน และทำลายงานที่เราทำกันมาเกือบทั้งปี สหายทั้งหลาย ฉันขอประกาศ ณ ที่นี้ในบัดนี้ ว่า สโนว์บอล จะต้องถูกลงโทษประหารชีวิต สัตว์ตัวใดที่นำตัวเขามาลงโทษได้ จะได้รับเหรียญ ‘วีรบุรุษสัตว์ ชั้นที่สอง’ กับแอปเปิ้ลอีกครึ่งถึง และถ้าใครจับตัวเขามาได้เป็นๆ ก็จะได้แอปเปิ้ลหนึ่งถึงเต็มๆ”

The animals were shocked beyond measure to learn that even Snowball could be guilty of such an action. There was a cry of indignation, and everyone began thinking out ways of catching Snowball if he should ever come back. Almost immediately the footprints of a pig were discovered in the grass at a little distance from the knoll. They could only be traced for a few yards, but appeared to lead to a hole in the hedge. Napoleon snuffed deeply at them and pronounced them to be Snowball’s. He gave it as his opinion that Snowball had probably come from the direction of Foxwood Farm.

พวกสัตว์ตกใจอย่างสุดจะเปรียบ เมื่อได้ฟังว่า แม้แต่สโนว์บอลก็ยังสามารถทำเรื่องเช่นนั้นได้ มิใช่เสียงร้องตะโกนด้วยความโกรธ และต่างก็เริ่มคิดหาวิธีที่จะจับตัวสโนว์บอลให้ได้หากเขากลับมาอีก เกือบจะในทันทีนั้น ก็มีผู้พบรอยเท้าหมูบนพื้นหญ้าไม่ไกลจากเนิน รอยเท้านั้นปรากฏให้เห็นต่อเนื่องเพียงไม่กี่หลา แต่ดูคล้ายตรงไปยังโพลงที่รั้ว นโปเลียนสุดดมที่รอยเท้าที่นั่นลึกๆ แล้วประกาศว่าเป็นรอยเท้าของสโนว์บอล เขาแสดงความเห็นว่า สโนว์บอลอาจจะมาจากทิศทางของฟาร์มฟอกซ์วูด

“No more delays, comrades!” cried Napoleon when the footprints had been examined. “There is work to be done. This very morning we begin rebuilding the windmill, and we will build all through the winter, rain or shine. We will teach this miserable traitor that he cannot undo our work so easily. Remember, comrades, there must be no alteration in our plans: they shall be carried out to the day. Forward, comrades! Long live the windmill! Long live Animal Farm!”

“อย่าได้รีรอเลย สหาย” นโปเลียนร้องบอกเมื่อได้มีการตรวจดูรอยเท้าแล้ว “เรามีงานต้องทำ เช้าตรู่วันนี้เราจะเริ่มสร้างโรงสีลมกันขึ้นใหม่ และเราจะสร้างไปตลอดฤดูหนาว ไม่ว่าจะฝนตกหรือแดดออก เราจะสอนให้เจ้าสัตว์ทรยศตัวนี้ รู้ว่ามันไม่อาจทำลายงานของเราได้ง่ายๆ จำไว้เถอะ สหาย แผนการของเราจะไม่เปลี่ยนแปลง งานจะต้องเสร็จในวันที่กำหนด เดินหน้า สหายทั้งหลาย โรงสีลมจงเจริญ แอนิมอลฟาร์มจงเจริญ”

จบตอนที่ 6